

Raab: Prokletá čepice.

Příhoda, již vám chci vypravovati, se stala na jedné četnické stanici na Šumavě.

Jednoho večera přiběhl mladý strážmistr Hrabák všecek udýchán do bytu svého velitele a rozčilením téměř bez sebe hlásil, že jel ze sousední vesnice mimoslužebně na kole, kde měl jakési řízení. Nedaleko domova zpozoroval neznámého muže, stojícího s pytlem v rukou v makovém poli. Muž uřezával šmahem zralé makovice a naplňoval jimi pytel. Strážmistr sestoupil s kola, přitočil se k neznámému a chytil ho za límec s výzvou ve jménu zákona, aby udal své jméno. Zloděj však se vytrhl a ohnal se pěsti po jeho hlavě. Na štěstí se strážmistr Hrabák včas uhnul a zachránil se tak před těžkou ranou do obličeje. Zloděj pak vzal rychle do zaječích a zmizel ve tmě. Na místě zůstal pytel s makovicemi a zaprášená čepice „gaunerka“, jež spadla zlodějovi s hlavy.

Strážmistr Hrabák dokončil hlášení a podával nalezené věci svému veliteli.

„To je pěkné nadělení,“ řekl vrchní strážmistr Soukup, když vyslechl zprávu podřízeného četníka.

Bylo to nepříjemné přerušování odpočinku po večeri, při němž si právě zapálil svou oblíbenou lulku a začal čísti noviny. Nyní se jeho čelo zamračilo a pokračoval v přísném tónu: „To je zločin veřejného násilí násilným vztažením ruky na vrchnostenskou osobu, toho chlapa musíme dostat, kdybychom ho měli honit tři dny a tři noci. Půjdeme na to hned. Pojdte!“

Za okamžik vycházeli oba z četnických kasáren v služebním výstroji do tmavé noci. Strážmistr Hrabák nesl pod paždím v papíru zabalenou čepici a pytel. Měli již určitý plán a byli jisti, že pachatele musí mítí co nevidět. Čepici jistě někdo pozná a pak bude třeba jít a chlapa zatknouti. Půjdou tedy po známých důvěrnících, ukáží jim čepici a snadno zjistí komu patří. To další se již rozhodne potom.

Bohužel tyto naděje četnickou hlídku zklamaly. Ač prochodili celou noc, zběhali celé okolí, probudili kde koho, dotazující se, zda nepoznává zaprášenou čepici — nezvěděli nic. Každý, na koho se obrátili, prohlížel si čepici jako

detektiv Clivton, pobroukával si: „Hm.. hm..“, kroutil hlavou, vraštil čelo a zvedal spodní ret. — Po nějaké chvíli však z něho vylezlo: „Jó, to je moc těžká věc — vopravdu nevím, komu by ta čepice patřila; když vona je čepice jako čepice.“

A tak podobně to šlo po celou noc.

Ráno, k smrti unavení, vymrzlí, klopytali vrchní strážmistr Soukup se strážmistrem Hrabákem po neschůdné šumavské stezce zpět domů. Velitel stanice se mračil a zarputile mlčel a jeho Benjamin, četnický strážmistr Hrabák, mlčel také.

„Zpropadená věc,“ odlehčil si pojednou venkovský šéf bezpečnosti „to máme pěknou nádej. Až předložím to hlášení o násilí — tak musím přiznat, že pachatele nemáme a vy se ještě budete zodpovídat, proč jste zakročoval, když jste nebyl podle předpisu vystrojen. — Dejte sem tu prokletou čepici“.

Přijal ji, zastavil se a znovu prohlížel pozůstatek po pachateli. Pojednou počal čepici mnouti a roztírati zbytky prachu mezi palcem a ukazováčkem.

Strážmistr Hrabák se též zastavil a pohlížel s úctou ke svému veliteli, očekávaje napiatě, že zkušeného služebníka přece napadne nějaké správné rozřešení případu.

Náhle zvedl vrchní strážmistr obočí a významně se podíval na svého podřízeného: „Vždyť ten člověk musel býti nějakým mlynářským pomocníkem — že mně to ihned nenapadlo. Nic platno, musíme se ještě vrátit na obchůzku po našich mlýnech. — Tak hajdy zpět.“

Unavenými kroky vraceli se do údolí stezkou k nedalekému mlýnu. S novými nadějemi začali tuto část svého putování a víra v úspěch vlila jim sílu do ochablých údů. Avšak marné byly všechny snahy. Chodili celý den od mlýna k mlýnu, leč bez výsledku. Nikde jim neřekli, že by se některý jejich mládek předešlý večer vzdálil, nikde nepoznali nešťastnou čepici, ač četníci se pokoušeli i nevinným trikem, aby přiměli lidi k pravdivé výpovědi.

Pověsili totiž čepici na plot a vcházejíce do vrat řekli: „Hleďte, tady venku jste si někdo

zapoměl čepici — či pak je to? Vezměte si ji, aby vám ji někdo neukradl!“

Lidé ze mlýna prohlíželi čepici, ale vždy to skončilo stejně:

„To není naše čepice. Bůh ví, kdo ji zde zapomněl. My jsme však nikoho neviděli.“

Unavení a vyhladovělí došli oba četníci až pozdě večer domů. „Čtyřiadvacítka“ byla skončena. Do staniční knihy zapsal velitel stanice hodinu návratu. Výsledek služby však nezapsal. Toto kyselé jablko si nechal až na ráno. Nemohl se totiž odhodlati k tomu, aby do staniční knihy poznamenal: Pátrání po pachateli bylo marné. Tuto poznámku psal totiž do staniční knihy vždy k smrti nerad.

Ovšem nutno přiznati, že se tak zřídka stávalo, neboť se vždy vynasnažil, aby každého pachatele vypátral a do staniční knihy pak poznamenal: Pachatel N. N. byl zjištěn, zatčen a odevzdán okresnímu soudu v S

Při návratu z tohoto pátrání po vlastníku placaté čepice zapsal tedy velitel stanice ve staniční knize jenom: Navrátili se dne o 22 hodinách. Potom položil pero a odešel z kanceláře domů, aby si odpočinul. Také strážmistr Hrabák se odstrojil a ulehl na erární postel. Usnul ihned a za chvílku světnice se ozývala jeho zdravým chrápáním.

Druhého dne ráno o 8 hodinách vstoupil vrchní strážmistr Soukup do kanceláře a jeho zrak padl na nešťastnou placatou čepici na posteli, kam ji večer položil strážmistr Hrabák.

Tento pohled jej ovšem nepotěšil — spíše naopak. Na jeho čele se zase objevily chmůry. Pak si počínal jako člověk, který si neví rady. Hned přisedl k psacímu stolu, hned se zase zvedl a přecházel po kanceláři a znovu přistoupil k psacímu stolu a otevřel staniční knihu. Pak jako v rozpacích uchopil pravítko a nervosně si s ním poklepal na stůl. Konečně opět vstal a přistoupil s pravítkem v ruce k čepici, pohlížel na ni nevráživě, jakoby ona byla příčinou celého jeho nezdaru. Najednou zvedl ruku s pravítkem a praštil prudce do čepice, jakoby ji chtěl potrestati za majitele, který se odvážil

vztáhnouti ruku na četníka, odlehčuje si od plic zaklením:

„Zatracená čepice!“

Z čepice po ráně pravítkem vyskočil šedivý prach, který se zase pomalu usazoval na své místo.

Tento obyčejný úkaz však neobyčejně zajímal našeho velitele stanice. Znovu a znovu bil do čepice pravítkem a pozoroval prach, bruče si při tom pro sebe:

„Hrome, toto přece není mouka. Ta by tak těžce nepadala zpět.“ Potom vzal čepici a pozoroval prach na ní bedlivěji. Po chvíli pronesl resultát svého zkoumání:

„To je kamenický prach. Teď již jsem doma.“

Ihned zavolal své tři podřízené četníky a před jejich zraky opakoval svůj pokus s čepicí a znovu jim řekl svůj úsudek s náležitým důrazem:

„Hleďte, kamenický prach. V obvodě máme jen dva kameníky: Vojáčka a Kučeru. Vojáček to nebyl. To je pořádný člověk. Ale Kučera to byl. To je chlap mizerná, ten již toho má mnoho na svědomí.“

Podřízení četníci sotva stačili sledovati postup myšlenek svého velitele, který již nařizoval:

„Pane štábní strážmistře Papáku a Pokorný, ihned se ustrojte do služby. Půjdete k tomu Kučerovi. Vyšetříte, kde byl předevečirem večer, vykonáte u něho domovní prohlídku a jak něco trochu nebude souhlasiti, nebo jak bude podezření proti Kučerovi potvrzeno, tak ho ihned zatkněte.“

Tentokrát byly myšlenky a úsudek velitele stanice správné. Vyslaná hlídka objevila stopy, jež vedly až ke stavení Kučerovu. Vzáli s sebou ihned také obecního radního a vstoupili do stavení. Kučera byl doma. Zprvu sice chtěl zapírat, ale když mu ukázali stopy a pak našli u něho v komoře podobný pytel jako zanechal na poli, tak se přiznal.

Do večera byl ve vězení.

Vrchní strážmistr Soukup pak mohl ke své spokojenosti přec napsati do staniční služební knihy: Pachatel veřejného násilí Karel Kučera byl zatčen a odevzdán okresnímu soudu v S..